

عنوان مقاله:

ساختار شمار اسم در نظام ارتباطی بختیاربان، با رویکرد زبان شناسی

محل انتشار:

چهاردهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

زهرا خسروی دستگردی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد همدان، دانشگاه آزاد اسلامی، همدان، ایران

علی ناصری کریموند - کارشناس ارشد زبان شناسی همگانی

خلاصه مقاله:

در مطالعه زبان های هندواروپایی، آنها را دوشاخه می کنند: ۱. هندو ایرانی ۲. اروپایی. زبان های هندوایرانی به زبان های هندی و ایرانی تقسیم شده اند، زبان های ایرانی (از نظر تاریخی به ۳ دوره تقسیم می شوند: باستان، میانی و نو) دو شاخه هستند: ۱. غربی ۲. شرقی؛ غربی ها دوشاخه اند: ۱. شمال غربی ۲. جنوب غربی؛ جنوب غربی شامل: زبان های فارسی لری، تاتی و... است. در این بین لری بی گویش شرقی و غربی تقسیم می شود؛ گویش بختیاری که شیوه جمع بستن در آن موضوع این مقاله است، به شاخه شرقی زبان لری تعلق دارد. گویش بختیاری از زبان و گویش های دوره نو است که برخلاف آسی (در قفقاز)، ارموی (افغانستان، پاکستان)، زازا (ترکیه) و ... در داخل مرزهای ایران کنونی کاربرد دارد. در این کوتاه گفتار، دستگاه شمار در اسم، در گویش بختیاری از جنبه زبان شناسی (نحوی، ساخت واژی، معنایی) بررسی و تحلیل شده است. این مقاله به دنبال پاسخ به پرسش های زیر است: آیا جز نشانه های جمعی که در سایر کتب دستور زبان بختیاری معرفی شده، نشانه های جمع دیگری وجود دارد؟ کاربرد کدام نشانه بیشتر است؟ چگونه قواعد واجی و فرآیندهای آوایی در ایجاد این نشانه های جمع موثر بوده اند؟ نتایج پژوهش که به شیوه توصیفی - تحلیلی و بر پایه روش اسنادی است، علاوه بر معرفی تکواژهای صرفی جمع ساز در بختیاری (تکواژگونه hā, n̄, gal/yal) نشانگر وجود جمع ساخت واژی در این گویش است.

کلمات کلیدی:

نشانه های جمع، گویش بختیاری، تکواژ تصریفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1636200>

